Ч. 254 Пятниця 13 (25) падолиста 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Справи парляментарні. — О слово „zde“. — Ще про чутку о димісиї міністра війни. — Нове ґруповане держав.)

В кругах парляментарних говорять, що по завтрішнім (в пятницю) повнім засїданю палати послів слїдуюче засїдане відбуде ся аж 5 грудня.

Клюб ческий радив вчера над справою слова „zde“ (тут), котрого уживали ческі резервісти замість нїмецкого „hier“, коли їх прочитувано при контрольних зборах, а за котре їх відтак власти войскові засуджували на кару. Отже в сїй справі доносить N. W. Tagblatt: Радикальні посли ческі поставили внесене, щоби ческі члени послїдної делеґациї пішли до міністра війни і обговорили з ним сю справу зі взгляду на то, що голосували за додатковим кредитом 30 мілїонів. Внесене се відкинено, а ухвалено вислати депутацию до міністрів ґр. Туна і Кайцля. З міністром війни не хотять Молодочехи вже нїчого говорити, бо (зі взгляду на чутку о димісиї) не уважають его вже за міністра. В кругах правиції говорять, що Молодочехи грозять средствами пресийними а навіть відкиненем буджету войскового в найблизших делеґациях, наколи би їх бажаня в сїй справі не були увзглядненї.

В будапештеньских кругах політичних висказують погляд, що подорож ґр. Ґолуховского до Цїсаря в Ґеделї стоїть в звязи з димісиею міністра війни. Позаяк Цїсар вже в найблизших днях має вернути до Відня, то дїйстно лиш важна справа могла спонукати подорож міністра справ заграничних до Будапешту. Очевидно Цїсар заким мав би остаточно рішити ся хотїв порадити ся ґр. Ґолуховского. Припускають, що уступленя міністра війни треба сподївати ся кождої хвилї і що наступить оно ще перед ювилеєм Цїсарским т. є. перед днем 2 грудня.

Berl. Local-Anzeig. так відзиває ся о новім ґруповаю держав: Подїї послїдних лїт, іменно хіньско-японьска війна і еї важні наслїдки, освободжене Крети і наставша при тім дружба Французів, Італїянців, Анґлїйців і Росиян, американьско-ішпаньска війна, котра вилучила Ішпанію з помежи великих держав, підчас коли в Сполучених Державах здаєсь вилазити активна европейска полїтика — кажуть сподївати ся нового уґрупованя держав. Що доси під сим взглядом вийшло на яв, не дає права сподївати ся чогось певного. Більша часть держав держить ся осторожно здалека, а одна, однїсенька, котра говорить о фактах, хоче очевидно замилити очи: Анґлїя іменно хоче контрактів показати, що межи нею а Сполученими Державами північної Америки стануж вже союз або, що ось-ось має вже настати, а з Вашінґтону зараз тому заперечують. Може бути що прийшло би до такого союза, але то річ неймовірна. Франция і Росия стоять преці Америцї далеко близше як Анґлїя, а Канада і Ямайка в виду того, що доктрина Менро'го в договорі мировім з Ішпанїєю буде сьвяткувати великий тріумф, суть отвертими ранами.

Важним фактом єсть угода торговельна межи Франциєю а Італїєю Але й сему фактови не можна приписувати великого значіня так само, як тому, що французке правительство хотїло вислати свою ескадру на повитане нїмецкого цїсаря, наколи би він плив попри французке побереже. Гнїв Франциї на Анґлїю єсть тепер без сумнїву більший, як на Нїмеччину, а також остигла вже й радість з союза Франциї з Росиєю, від коли Французи мусїли переконати ся, що Росия не дасть ся рішучо наклонити до офензивного союза і відступає, кілько разів охочий до бійки приятель хоче когось зачіпати. Не Росия викликала то самодурство, але самі Французи виплекали его собі в своїм дитинстві. Але щоби они видлучили ся від Росиї, єсть так само річ непевна, як і то, щоби они могли довго таїти в собі гнїв против Анґлїї. Але до того переконаня мусїли вже они прийти, що грали доси сумну ролю. Поодиноким поглядам французских полїтиків, котрі предкладають щоби Франция прилучила ся до Нїмеччини, не треба приписувати великої ваги. Нїмцям не треба союза з неспокійним народом; для Нїмеччини ще меньше то на руку, як Росиї зачіпати ся нинї з Анґлїєю задля Єгипту, завтра з північною Америкою іззa Филипинів, або з Японом ізза претенсий в Хінї. А відтак мимо союза Франция все би ще памятала на Альзацию і Льотаринґію. В будучности може буде могла Франция вибирати межи союзом з північною Америкою або Анґлїєю, або Японом або як доси з Росиєю. Анґлїйский міністер вказав на союз з Нїмеччиною, і то полїтика будучности.

ТЇТКА ДИКА.

(З французского — Ґ. Мопассана.)

Я не бачив Вірльонь від пятнайцяти лїт. Вернув я там одної осени, аби полювати з моїм приятелем Сервалем, котрий відбудував остаточно свій двір, збурений Прусаками.

Я любив ті сторони несказано. Суть на сьвітї розкішні закутки, котрі мають для очий фізичну принаду. Любить ся їх фізичною любовію. Ми, причаровувані землею, задержуємо ніжні спомини для якихсь жерел, делких лїсів, ставів, горбків, які ми часто бачили і які зворушували нас як щасливі пригоди. Часом навіть гадка вертає до якогось лїсного закутка або до якого кусника берега, або саду припорошеного цьвітом, який ми бачили один одинокий раз в веселий день. Врили ся в наше серце, як ті образи женщин, стрічуваних на улици якогось весняного ранку, в ясних і прозрачних одягах, женщин по котрих полишає ся в души і тїлї незаспокоене, незабутне бажане, чувство щастя, о котре завадило ся ліктем.

В Вірльонь любив я цїлу околицю, засїяну лїсками і прорізану потоками, що бігли по земли як жили розносячі кров. Ми ловили там раки, пструги і угорі. Просто рай! Місцями можна було викупати ся, а в високих травах, ростучих над тими ниточками води стрічали ся нераз і розкішні болотні птиці.

Я ішов легкий як коза, глядячи на два мої пси, що нюхтїли передомною. Сервальо сто метрів на право шукав птиць в люцерні. Я обійшов корчі, що творили границю лїса Содр і побачив развалини хати.

Нараз пригадав я собі еї такою, якою бачив в 1869 роцї, чистою, білою, одітою вітками винограднику, з курми перед вікнами. Що може бути сумнїйшого від мертвого дому, що як кістяк здоймає ся в гору, подіравлений, зловіщий.

Пригадав я собі також, що одна жінка частувала мене в тій хатї вином одного дня, коли я був дуже утомлений і що Серваль оповів менї тоді історию мешканців. Отець, старий лїсний злодій, погиб від кулї жандармів. Син, котрого я тоді бачив, був високий і худий паробок та уходив також за завзятого ворога зьвірини. Називали їх диким.

— Чи то було назвище, чи лиш їх так прозивали.

Я крикнув на Серваля. Прийшов довгими своїми кроками.

Я спитав:

— Що стало ся з тими людьми?

І він оповів менї о тій пригодї.

II.

Коли вибухла війна, молодий Дикий, що мав тоді трийцять три роки, вступив до войска, лишаючи саму матір дома. Не жалувано еї дуже, бо старушка мала гроші, всї о тім знали [1]).

Отже лишила ся сама одна в тім самотнім домі, далекім від села, на лїсній полянї. Впрочім не бояла ся, бо була такої самої вдачі як муж і син, як то кажуть, з пекла родом, висока, худа, рідко сьміяла ся і не любила жартів. Взагалї женщини піль сьміють ся рідко. То належить до мужчин! Они мають душу сумну і прибиту, бо їх житє сумовите і без осьвітленя. Селянин научить ся трохи крикливої веселости в шинку, его товаришка полишить ся поважною з лицем заєдно суворим. Мясні еї лиця не уміють уложити ся до сьміху.

Тїтка Дика коротала дальше своє звичайне житє в хатї, на котру вскорі упали снїги. Виходила раз на тиждень до села по хлїб і трохи мяса, відтак вертала до своєї хати. Позаяк говорили о вовках, брала з собою рушницю сина, заржавілу, з кольбою зужитою від тертя рук; і цїкава була річ видїти високу, худу Дику, трохи похилену, ступаючу поволи по снїгу, з цївкою, виставаючою над чорний чипець, що стискав її голову і прикривав сиве волосє, так, що его нїхто не бачив.

Одного дня прибули Прусаки. Розміщено їх по хатах, після маєтку і приписів кождого господаря. Стара, знана як богачка, дістала чотирох.

Були то чотири дужі мужчини, білі на лици, з ясними бородами, голубими очима, товсті, хоч вже тілько трудів перебули і добродушнї, хоч в завойованім краю. Самі у тої вікової женщини, показали ся для неї як найбільше вічливі, щадячи їй о скілько могли трудів і видатків. Можна їх було бачити всїх чотирох, як рано мили коло кирниці снїговою

---

[1]) За добровільну службу одержував тодї охотник гроші.

З руских товариств.

На засїданях Головного видїлу товариства „Просьвіта“ в днях 25 жовтня і 9 та 16 падолиста 1898 полагоджено слїдуючі важнїйші справи:

1. Принято до відомости, що збори філії „Просьвіти“ в Сокали відбули ся д. 17 мая 1898 та що ново-вибраний видїл уконституував ся д. 6 жовтня 1898 вибираючи о. Симеона Смулку головою, дра Яюса заступником голови, дра Євг. Петрушевича секретарем, Антона Каравана касиером а о. Омеляна Левицкого контрольором. Крім того війшли до видїлу: о. Кароль Федорович і п. Яків Семенюк.

2. Принято до відомости справоздане із загальних зборів філії в Підгайцях, що відбули ся д. 7 мая 1898.

3. Принято до відомости, що „Просьвіта“ вислала до Петербурга на руки Т. Стебницкого привітну телєґраму на 100-лїтний ювилей Котляревского.

4. Принято до відомости, що вже вийшов календар „Просьвіти“ на рік 1899 яко книжочка за сїчень і лютий 1899 і визначено ремунерациї авторскі. — Яко книжочка за грудень 1898 має вийти друга часть „Богдана Хмельницкого“.

5. Принято до відомости справоздання читалень в Ляховичах зарічних, Струтинї нижнім, Завадції, Волчухах, Коцюбинцях, Устю епископскім, Велдїжи, Заріччу і Гумнисках, — та подяки за вислані даром книжочки до читалень в Руді сілецкій і Витвици і для бібліотеки вязнів при суді в Отинії. — Принято также до відомости справоздане відпоручника Головного видїлу в отвореня читальнї в Замочку.

6. Принято з подякою дар п. Льва Лопатиньского 100 примірників его драми „До Бразилиї“ для безплатного розісланя між читальнї „Просьвіти“.

7. Ухвалено для Руского товариства педаґоґічного у Львові на дівочу школу видїлову одноразову запомогу 50 зр. а для товариства руских студентів технїчних „Основа“ у Львові одноразову запомогу 25 зр.

8. Стипендию бл. п. Евгенїя Грушкевича ухвалено виплатити стипендистови Филимонови Грушкевичеви під услівєм, що викаже ся добрим успіхом в науцї шкільній.

9. Принято 39 нових членів.

Новинки.

Львів дня 24-го падолиста 1898.

— **Перенесеня.** П. Намістник покликав старшого комісаря поліциї і управителя комісарияту в Підволочисках Гавр. Крайнера до служби в ц. к. Дирекциї поліциї у Львові. і переніс концепіста поліциї Стеф. Сінкевича, зі Львова до Підволочиск.

— **Іменованя.** Ц. к. Краєва дирекция скарбу іменувала податковими поборцями: контрольора головного уряду податкового Макс. Білоруского, офіцияла податкового Андр. Сороковского, та податкових контрольорів: Вильг. Махницкого, Марк. Краєвского, Бол. Филярского, Фр. Дембского, Алекс. Миґовича, Корн Мазуркевича, Йос. Томпальского, Ів. Мардаровича і Фр. Чаплиньского; дальше контрольорами офіциялів податкових: Стеф. Ґротовского, Ізид. Василевича, Володисл. Воляньского, Алекс. Кельгофера, Володим. Білиньского, Володисл. Бачиньского, Фр. Єжека, Ем. Гаєвского, Володисл. Хоминьского, Теоф. Гошарда, Ів. Тимбарского, Володисл. Табенцкого, Бол. Рибакевича, Юл. Ремера, Ард. Фрица, Кар. Ковонку і Йос. Фішера. — Офіциялами податковими іменувала кр. дирекция скарбу ад'юнктів податкових: Руд. Стецкого, Мих. Вілюша, Юл. Зельмановича, Викт. Пикульского, Юл. Пеллєра, Ґуст. Мазура, Мих. Бакоша, Володим. Винницкого, Ад. Кривульта, Мар. Антоша, Теоф. Лукашевича, Йос. Куманецкого, Мих. Стабиньского, Тита Яворского, Казим. Гербста. Кам. Опольского, Стан. Бучайского, Вас. Гаврилова, Ант. Подфілїпского, Март. Буяка, Фел. Банася, Льва Ламея, Як. Криницкого, Мавр. Райха, Авр. Гохганза, Людв. Заєдлєвского, Клим. Блоцкого, Фр. Ферка, Фр. Савенха, Войт. Мроцка, Сим. Гоцкого, Стеф. Витковского, Юл. Пасїчницкого, Пил. Раковского. Мар. Базяка, Йос. Кланчика, Йос. Найдалу, Теоф. Шпитка, Ів. Михалика, Райм. Шольцого, Евг. Новаковского, Йос. Лисакевича, Як. Тутая, Фр. Біліньского, Як. Клюцка, Володим. Еха, Мих. Барановича, Володим. Іласевича, Вільг. Гендля, Йос. Кульчицкого, Тад. Грегоровича, Тад. Блюмского, Конст. Кумора, Йос. Литвиньского, Володисл. Пйотровского, Ів. Сараму. Казим. Станкевичи, Йос. Подвишиньского, Едв. Круликовского, Стан. Михаловского, Винк. Крупиньского, Едв. Пацановского, Кар. Зайонца, Стан. Вільчка, Брон. Вернера, Мар. Черника і Евг. Лїбгарта. Стеф. Черниковского.

— **Отворене доповняючого курсу рільничого** і посьвящене нового будинку шкільного відбуло ся в Новосїльцї, підгаецкого повіта, при участи представителїв староства, окр. ради шкільної, ради повітової, сьвящеників обох обрядів, обшарів двірских та місцевих і доохрестних селян. Посьвященя будинку довершив декан о. Гузар з Завалова, почім виголосив хорошу промову місцевий парох о. Содомора. Відтак п. староста Соколовский відкрив доповняючий курс рільничий, і віддаючи его до публичного ужитку, зложив управительство в руки п. Б. Каминьского. Промавляли ще: окружний інспектор шкільний п. Квасницкий і місцевий господар Галька.

— **Стипендиї торговельні і промислові** з фонду краєвого будуть сими днями роздані Видїлом краєвим. В сїм роцї припадає на торговельні стипендиї 2400 зр., з котрих роздасть ся 7 або 8 стипендий для учеників-Галичан в торговельних школах: в Кракові, у Відни, Градци і Празї. На промислові стипендиї призначено на сей рік 13.000 зр., з чого одержить значне число учеників всїх краєвих і державних шкіл фахових стипендийні підмоги.

— **Величезний ґльоб** приготовлює на париску виставу звістний ґеоґраф Елїзей Реклї. Промір ґльоба буде виносити 84 стіп, або 14 сяжнїв.

— **Крадіж і самоубийство.** В Краснім коло Буска, в маєтности п. Винк. Ґноїньского, в наслїдок відкритя великої дефравдациї, застрілив ся оногди в почи писар, а економ зарізав ся бритвою. Арештовано двох паробків.

— **Страшна пригода.** З Варшави доносять: На зелїзничій стациї в Ґарволинї випала з ваґона поїзду жінка дра. Йосифа Новака під колеса, котрі перетяли єї на половину. Нещастна погибла на місци.

водою свої тїла, тїла білі людий півночи, між тим як тїтка Дика порала ся коло приладженя їди. Відтак чистили кухню, стирали підлогу, рубали дрова, обирали бараболї, прали біле, словом робили всї домашні роботи як чотири добрі сини коло своєї матери.

Але она гадала безнастанно о своїм, о своїм сухирляку з закульбаченим носом, бурими очима і довгим вусом, що сторчав як щітина. Питала що день кождого з вояків сидячих при єї огници:

— Чи не знаєте, куди пішов французский двайцятий третий полк піхоти? В нїм єсть мій хлопець.

Они відповідали:

— Нї, не знаємо, не знаємо.

І розуміючи єї біль і єї неспокій, они, що мали також матери ген далеко, віддавали їй тисяч дрібних прислуг. Впрочім она їх справдї любила, тих своїх чотирох ворогів; бо селяни не мають народної ненависти, она єсть прикметою лиш висших верств. Они небоги, що платять найбільше відповідно до свого маєтку, котрих новий тягар найбільше пригнїтає, котрі творять войско, бо сильні числом, ті, що вкінци найбільше терплять від страшних наслїдків війни, не розуміють того военного одушевленя, тої честилюбивости і політичних комбінаций, які вичерпують до пів року два народи: і побідників і побіджених.

Говорено в селї о чотирох Німцях тїтки Дикої:

— Тим чотиром добре повело ся.

Отже одного рана, коли стара женщина була сама в хатї, побачила далеко на рівнинї чоловіка, що ішов ід єї домови. Гнеть пізнала его, то був листонос. Віддав їй лист, а она добула очиць, яких уживала при шитю.

Відтак почала читати:

„Панї Дика, той лист приносить вам сумну новину. Вашого сина Віктора убила вчера куля пушочна, перетяла его як вимірив на двоє. Я був при нїм, бо в компанії стояли ми один коло другого та й він говорив менї о вас та велїв зараз вам донести, колиб ему лучило ся нещасте. Я взяв з его кишенї годинник, аби вам его віднести, як скінчить ся війна. — Поздоровляю вас сердечно — *Цезар Ріво* — рядовий другої кляси в 23-тім піхотнім“.

Лист мав дату зперед трех тижднїв.

Не плакала. Була недвижима, так засокочена, так остовпіла, що навіть ще не могла терпіти. Погадала: „Ось і Віктор убитий!“ Відтак поволи напливали їй сльози до очий і біль заволодїв серцем. Гадки стали приходити одні по других, страшні, болючі. Вже не поцїлує більше своєї дитини, свого сина, нїколи більше! Жандарми убили вітця. Прусаки сина... Розірвала его на двоє бомба. І здавалось їй, що бачить той вид, той страшний вид: голова паде з отвертими очима, між тим як щоки жують довгий вус, як бувало в хвили єго гнїву.

Щож зроблено відтак з тїлом? Коби хоч віддали їй дитину, як віддали мужа з кулею посеред чола.

Але почула відголос кроків. То Прусаки вертали з села. Сховала скоро лист до кишенї і приймила їх спокійно з звичайним лицем, бо мала ще час обтерти сльози.

Сьміяли ся всї чотири, урадовані, бо несли з собою хорошого крілика, без сумнїву украденого і давали старій знаками зрозуміти, що буде ся їло щось доброго.

Взяла ся сейчас до роботи, аби приладити обід, але коли прийшлось убити крілика, не стало їй відваги. А однако то не був перший. Один з вояків убив его ударом кулака за уши.

З убитої зьвірини треба було здоймити шкіру.

Але вид крови, котра спливала по крілику і заливала їй руки, а она чула як кров застигає і твердне їй під пальцями, потрясав нею від пят до голови — і бачила заєдно свого одинака розірваного на двоє, цїлого червоного від крови, як то зьвіря, що ще дрожало.

Засїла до стола з своїми Прусаками, але не могла нї кусника взяти до уст. Прусаки з'їли крілика не зважаючи на неї. Она дивила ся на них з боку мовчки і думала над чимсь, але єї лице було таке неподвижне, що нїчого не замітили.

Нараз спитала:

— Ось ми вже місяць живемо разом, а я ще не знаю ваших назвиск.

Не без труду зрозуміли, о що їй іде і подали свої назвиска.

Того було їй мало, велїла собі написати на папері з адресами їх родин і вложивши знов очиці на свій великий ніс, поглянула на то незнане письмо. Відтак зложила картку і всунула єї до кишенї на лист, що доносив їй о смерти сина.

Коли обід скінчив ся, сказала до вояків:

— Іду працювати для вас.

І почала зносити вязанки сїна на під, де Прусаки спали.

Здивували ся тою роботою; пояснила їм, що так буде теплїйше і помогли їй.

Наложили вязанок аж під стріху і так зробили собі род великої компати з чотирма мурами паші, компати теплої і пахучої, де буде розкішно спати.

При вечери один занепокоїв ся видячи, що тїтка Дика нинї ще нїчого не їла. Відповіла, що має корчі. Відтак запалила добрий огонь, аби огріти ся і чотири Німцї виліали по драбинї, якої кождого дня уживали, до своєї спальнї.

Коли вже були на горі, стара відоймила драбину, відтак отворила тихо двері з надвору і почала зносити до компати приколотки соломи. Ступала босо, по снїгу, так легко, що нїчо не було чути. Від часу до часу прислухувала ся звучному і нервовому хропотови во-

Штука, наука і лїтература.

— „**Дзвінка**“ ч. **22** з дня 20 падолиста с. р. містить: Віршовану байку Крилова „Лясці“ в перекладі В.Ріленка; — продовжене байки Ів. Франка „Ворони і сови“; — байку В. Ріленка „Крук та господар“; — дальшу часть „Учених розмов Никольця з татком“ (доля галицко-руского письменства по смерти Марк. Шашкевича) Ост. Макарушки; — дальшу часть картин з житя дітий „Малі герої“ Віри Лебедової.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: З днем 20 падолиста с. р. зміняє ся дотеперішню назву стациї „Ґрайн“ лежачої на шляху Мавтгавзен-Ґрайн, на „Ґрайн (Бад-Крейцен)“.

Полуднево-німецкий-австро-угорский звязок зелїзничий. З днем 1 грудня 1898 входить в житє додаток III до тарифи товарової (зшиток спільний) часть II зшиток Д з дня 1 цьвітня 1895.

Полуднево-німецкий-австро-угорский звязок зелїзничий. З днем 1 грудня 1898 входить в житє нова тарифа часть II, зшиток 10, в котрій заміщено ціни єдиничні для артикулів наведених в клясифікациї товарів тарифи часть I, як також для декотрих тариф виїмкових.

Галицко-угорский рух спільний. З днем 1 сїчня 1899 увійде в житє нова тарифа (часть II зшитка 4) на місце дотеперішної тарифи, зшитки 4 і додатку I. В наслідок сего тратять силу обовязуючу тарифи виїмкові III до VIII, заміщені в тарифі часть II, зшитка 3 з дня 1 сїчня 1897 і тарифа виїмкова VIII заміщена в додатку 1 з дня 1 грудня 1897.

Австро-угорско-швайцарский звязок зелїзничий. З днем 1 грудня 1898 входить в житє нова тарифа часть IV, зшиток 4 (тарифа виїмкова для дерева).

Курс львівский.

Дня 24 падолиста 1898.	платять зр. кр.	жадають зр. кр.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	376·—	386·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	200·—	210·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	289·50	292·50
Акциї гарбарні Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	260·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96.50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·—	110·70
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%	100·00	100·70
$4^{2}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.	100.80	101·50
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·30	98·00
„ „ 4% льос. в 41 лїт.	97·30	98·00
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	95·20	95·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·60	98·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·30	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·30	98·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·50	95·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	27·—	28·50
Міста Станиславова	51·—	—·—
Курс віденский:		
Австр. червон. хреста	19·30	19·60
Угорскі черв. хреста	10·40	11·—
Італ. черв. хреста	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа	25·50	26·50
Базиліка	6·40	6·80
Joszif	3·70	4·40
Сербскі табакові	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·65	5·75
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок нїмецких	58·75	59·20
Доляр америк.	2·40	2·50

Торг збіжевий.

Львів дня 23 падолиста: Пшениця 9·— до 9·20 зр.; жито 7·50 до 7·75; ячмінь броварний 6·50 до 6·80; ячмінь пашний 5·75 до 6·—; овес 6·40 до 6·70; ріпак 11·— до 11·25; горох 6·75 до 9·—; вика 0·— до 0·—; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 0·— до 0·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 45·— до 52·—; шведска —·— до —·— біла 35·— до 42·—; тимотка 15·— до 17·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·75 до 6·—; нова 5·25 до 5·50; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Маніля 24 падолиста. Американцї висадили на остров 4000 войска для скріпленя своєї залоги.

Прага 24 падолиста. Рада громадска ухвалила з нагоди цїсарского ювилею вислати депутацию до намістника, котра вручила би єму адресу преданности для Цїсаря.

Будапешт 24 падолиста. В поєдинку мінїстра Перчеля з пос. Гольо ранений Перчель легко в чоло.

Будапешт 24 падолиста. Всїх арештованих за оногдашні розрухи демонстрантів укарано грошевими карами і пущено на волю.

Льондон 24 падолиста. Секретар скарбу Гікс-Біг виголосив в Единбурзї бесїду, в котрій сказав, що нема причини, задля котрої анґлїйске правительство не могло би порозуміти ся з француским в справі розграниченя в Єгиптї. Перспектива тяжких запутанин з Франциєю висунена нинї о много дальше як перед кількома роками.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-європ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6·05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Скольного	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольного і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

тирох сплячих вояків.

Коли приготовленя видались їй достаточними, вкинула до огня один приколоток і коли той запалив ся, розсипала єго на инші, відтак вийшла і дивила ся.

Ярка ясність осьвітила в кількох хвилях цїлу хату в серединї, відтак зробило ся страшне огнище, великаньска розпалена печ, котрої блеск бив крізь вузке вікно і кидав на сніг кроваву луну.

Відтак роздав ся великий крик на поді дому, а потім людский зойк та проймаючі крики страху і розпуки. По хвили двері поду звалили ся до середини і стовп огня кинув ся на під, пробив стріху, стрілив в небо, як величезна полумінь смолоскипа і цїла хата загоріла́сь.

Вже пічого не було чути лиш гук пожару, трїскіт стїн і опаданє бальків. Дах нараз звалив ся до середини і огненний кістяк хати викинув у воздух, серед хмар диму, величезну китицю искор.

Поле біле осьвітлене огнем, сьвітило як срібний обрус закрашений на червоно.

Далеко почав дзвонити дзвін.

Стара Дика стояла перед знищеною своєю хатою, уоружена рушницею сина, бо бояла ся, аби їй котрий вояк не утїк.

Коли виділа, що всьо скінчило ся, вкинула оружиє в огонь. Роздав ся вистріл.

Почали надбігати люди: селяни і Прусаки.

Застали женщину сидячу на пни дерева, спокійну і вдоволену.

Нїмецкий офіцир, що говорив по француски, як Француз, спитав єї:

— Де ваші вояки?

Она витягнула свою худу руку в сторону червоного ще, погасаючого згарища і відповіла сильним голосом:

— Там!

Обступили єї довкола. Прусак спитав:

— Звідки взяв ся огонь?

Она сказала:

— Я єго підложила.

Не вірили їй, гадали, що нещастє відобрало їй нагле розум. Тодї, коли, всї окружили єї і слухали, оповіла цїлу річ від початку до кінця, від часу як одержала лист аж до послїдного крику спалених людий разом з домом. Не забула нї одної подробицї з того що чула, нї з того, що зробила.

Коли скінчила, виймила з кишенї два папери і аби їх розрізнити при послїднім блеску потхаючого огня, вложила ще на ніс очицї, а відтак сказала показуючи один:

— То, то смерть Віктора.

Показуючи другий, додала, кивнувши головою в сторону догараючої хати:

— То їх імена, аби написати до них:

Подала спокійно білу картку офіцирови, котрий держав єї за барки і говорила дальше:

— Напишіть, як то стало ся і скажіть їх родинам, що то зробила я, Вікторія Сімон, Дика! Не забудьте.

Офіцир крикнув приказ по нїмецки. Вхоплено єї і притиснено до стїн ще горячих єї хати. Відтак дванайцять людий уставило ся живо напротив неї о двайцять метрів. Она не рушала ся: зрозуміла і ждала.

Роздав ся новий приказ, а по нїм довгий гук. Один опізнений вистріл гукнув по инших.

Стара не упала. Осунула ся немов би їй хто підкосив ноги.

Пруский офіцир приступив до неї. Була майже на двоє перетята і в судорожно застисненій руцї держала лист скупаний в крови.

Мій приятель Сервальдодав:

— За кару збурили Нїмцї мій двір.

Я знов гадав о матірях чотирох спалених тут лагідних молодцях і о диким геройстві тої другої матери, розстріляної при тім мурі.

На памятку підніс я малий камінець, що доси осмолений по огни.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).